

Princip har. Og den ærede Ordførers (Pinholt) Tale viste netop, at Partiet Venstre i denne Forbindelse er fuldkommen uden Princip, idet Partiet vil være med til noget, der er halvt og i mange Tilfælde er værre end intet, vil være med til at indføre en Grundskyld i Danmark, som netop fastsætter det Princip, som ligger i Lovforslaget, ikke vil sige helt nej hertil, gerne vil være med til en Ordning, som skiltes lidt med Venlighed i saa Henseende, men vil gøre det paa en saadan Maade, at Partiet fuldstændig ødelægger Muligheden for at gennemføre en rationel Grundværdiskat i Danmark, som styrer den Kurs, det har været vort Partis Agt at styre igennem mange Aar (*Martin Hansen*: Det er fri Udvikling). Ja, jeg ved ikke, om det ærede Medlem fra Sorø er fuldkommen klar over Indholdet af sin Afbrydelse. For mig staar det nemlig saaledes, at hvis man vil gaa den Vej og følge Forslaget, som det nu foreligger, saa er der baade Mulighed for, at man kan faa gennemført en Vurdering, som er saa god, at det er fuldt forsvarligt at bruge denne Vurderings Resultat som Basis for en Beskatning som foreslaaet, og tillige er Forholdet dette, at hvis man er klar paa, at man vil ind paa det Princip at gennemføre en Beskatning paa faste Ejendomme af den Art, saa behøver man ikke at staa og vente paa, hvad Resultatet af Vurderingen bliver, om der kommer lidt mere Grundværdi paa Landet eller i Byerne. Det er nemlig givet, at anerkender man det Princip Rigtighed, at de samfundsskabte Værdier skal være Skattegrundlag, saa maa man bøje sig for Vurderingsresultaterne, og er det saa saaledes, at Ejendomsskylden i sin Virkning har ført til, at Skattebyrden i Byerne i Forhold til det nye Princip er blevet for stor, saa maa man finde sig i, at den bør flyttes ud, hvor den i Henhold til sin Virkning har været for lille. Forholdet er tillige dette, at hvis man vil modsætte sig — og det er det væsentlige ved Partiet Venstres Stilling — nogen Sinde at gaa med til en Grundskyld, der har en saadan Højde, at den overstiger de nuværende Ejendomsskatter — og det er jo Realiteten —, saa slaar Partiet Venstre Bom for en Udvikling i den Retning, som jeg har gjort mig til Talsmand for, saa nytter det ikke, at man vil være med til at dele Ejendomsskatterne i en Grundskyld og en Bygningskat. Om man vil være med til at gøre dette eller hint, vil efter min Mening kun blive af ringe Betydning, for ikke

at sige fuldkommen værdiløst i denne Forbindelse.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse have Lov til at gøre nogle Bemærkninger om de Overgangsbestemmelser, der findes i Lovforslaget, dem, der er betegnede som Principbrud. Man har altid ment, og vist med Rette, at skal man have en ændret Skattepolitik, saa maa denne Ændring knyttes til Ændringer ogsaa paa andre Omraader. Og Forholdet er dette, at hvis man skal gennemføre en Skattepolitik af social Virkning i Danmark, saaledes at den betyder noget, saa kan man vist ikke lade det Spørgsmaal ligge; men alle, der vil se uhildet og nøgternt paa Forholdene, maa indrømme, at netop for det Forholds Vedkommende har Tiden været meget uegnet. Hvis det er muligt at tage hele vor indirekte Beskatning op til Revision og prøve paa at foretage en Beskatning, der har Mulighed for, at Forbrugsskatterne i nogen Maade kan erstattes af Ejendomsskatter, hvad jeg er en ubetinget Tilhænger af, saa vil det Spørgsmaal rejse sig: Hvordan virker det overfor de enkelte Skatteydere, der kommer ind under de faste Ejendomsskatters Omraade? Og dér har det altid været saadan og er fremdeles, at de indirekte Skatter, Forbrugsskatterne, har hvilet tungest paa de mindre Ejendomsbesiddere i Danmark. Jeg skulde være mellem dem, der ikke har villet være med til at finde det nødvendigt med Overgangsbestemmelser fra Ejendomsskyld til Grundskyld, hvis Forholdet ikke var dette, at Fradragsbestemmelser, der er mere eller mindre tilfældige Modvægte mod en Urimelighed i Beskatningen, virker saadan, at Grundskylden, gennemført isoleret, giver en Skatteforøgelse for de mindre Ejendomsbesiddere paa Landet. Naar dette er Tilfældet, bør man efter min Mening tage de faktiske Forhold med i Betragtning og da gennemføre Overgangsbestemmelser, som ikke bryder med Principet. Og i denne Forbindelse vil jeg gerne gøre det ærede Medlem fra Varde (Pinholt), som stiller Spørgsmaalet: Hvordan er en Mand stillet, som køber en Ejendom efter Vurderingen i 1920 eller efter denne Lovs Gennemførelse og derved ikke faar noget skattefrit Fradrag, medens hans Nabo, der har en lignende Ejendom, faar et skattefrit Fradrag, opmærksom paa, at hvis man ikke vil erkende, at en Mand, ved at købe en saadan Ejendom paa den Betingelse, at det skattefrie Fradrag bortfalder, faar dette skattefrie Beløb refunderet i en lavere Købesum, saa kommer man ikke